

Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu Tomislavu Bagi, u pravnoj stvari tužitelja Ive Kovačevića iz Splita, Vukovarska 111, OIB: 05363216382, zastupanog po punomoćnici Danieli Jurić, odvjetnici u Splitu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Petri Vataavuk, odvjetnici u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 274, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 23. travnja 2026., u nazočnosti tužitelja sa zamjenikom punomoćnice i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, na ročištu određenom radi objave presude, 23. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnom odredba članka 12. stavka 3. Ugovora o kreditu broj 9012534302 od 25. svibnja 2007. sklopljenog između tužitelja i tuženika.

II Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju iznos od 341,76 eur (2.575,00 kn) uvećan za zakonske zatezne kamate tekući od 01. lipnja 2007. do 31. prosinca 2007., od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. određene uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023. do konačne isplate po stopi određenoj uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena.

III Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju trošak ovog postupka u iznosu od 326,54 eura, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 (tri) postotna poena, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev za naknadom troška odbija.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi kako je tuženik tužitelju temeljem Ugovora o kreditu broj 9012534302 od 25. svibnja 2007. stavio na raspolaganje novčani iznos od 115.900,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, a tužitelj se obvezao vratiti isti iznos u 300 rata u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja zajedno sa ugovorenom kamatom koja je promjenjiva sukladno odluci banke. Člankom 12.3 Ugovora o kreditu tuženik je obvezao tužitelja platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,5% od iznosa kredita. Tuženik s tužiteljem nije pregovarao o odredbi iz točke 1. već je tužitelju uručio prethodno sastavljeni ugovor na potpis sa takvom standardnom, tipskom odredbom. U ugovoru nije obrazloženo, a niti je tužitelj na bilo koji drugi način upoznat od čega bi se sastojala takva naknada za obradu kredita. Razvidno da je stoga kako se radi o ništetnoj i nepoštenoj ugovornoj odredbi budući niti prije niti u vrijeme zaključenja ugovora tužitelj kao potrošač i tuženik nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili od čega se naknada sastoji. Navedeno je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača tj. tužitelja. Tuženik je kao davatelj kredita na ime navedene ništetne odredbe ugovora neosnovano stekao ukupni iznos od 2.575,00 kn. Zbog navedenog tužitelj predlaže provesti postupak i prihvatiti tužbeni zahtjev.

2. Tuženik se usprotivio tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu, ističe kako osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva tužitelja te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana. Ističe prigovor zastare. Osnove za fiksiranje dospeljeća i početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe nema, a isto proizlazi iz presude Suda EU u predmetu C-561/21 od 25. 4.2024. (GP i BG protiv Banco Santander SA), prema kojoj je taj Sud, među ostalim, ustvrdio da se članci 6(1) i 7(1) Direktive 93/13/EEZ ne protive tome da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, ne dovodeći u pitanje ovlast dokazivanja prodavatelja robe ili pružatelja usluge da je taj potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena prije donošenja te odluke. Dakle, na temelju presude Suda EU, koja djeluje prema svima (erga omnes) i retroaktivno (ex tunc), pa tako i u odnosu na hrvatske sudove, potrošač, ovdje tužitelj je mogao postati svjestan nepoštenosti predmetne odredbe. Svijest je potrošača, ovdje tužitelja o ništetnosti ugovorne odredbe i posljedica koje iz toga proizlaze morala nastati, ako ne ranije, onda 2014. kada je prvi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite postao pravomoćan. Neovisno od toga što se prvi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ veže za klauzulu o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu s CHF valutnom klauzulom, riječ je o istim „standardima“ koji se mogu primijeniti i na ostale klauzule ugovora, što je između ostalog i argumentacija sudova kada sude o ništetnosti odredaba ugovora na koje se presuda po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite ne primjenjuje izravno, ali se prema argumentaciji sudova primjenjuju „standardi“ po kojima je utvrđena ništetnost za ugovorne odredbe iz CHF ugovora o kreditu. Podredno, svijest potrošača o ništetnosti ugovornih odredbi i posljedica koje iz toga proizlaze morali su nastati/postojati, ako ne ranije, onda 2018. kada je i drugi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite postao pravomoćan. Sukladno odredbi članka 2. st. 1. t. 7. ZPK, ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova

javnog bilježnika. Tuženik ističe da je i odredbom članka 2. ZOO-a propisano da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, stoga tužitelj ne može tražiti da sud „pronalazi“ volju ugovornih strana ugovora o kreditu (ovdje tužitelja i tuženika) koja je različita od one koja je jasno i nedvojbeno navedena u pisanom, potpisanom i solemniziranom ugovoru o kreditu. Iz navedenog proizlazi da sukladno odredbama ZOO-a nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a iz citiranih odredaba ZP-a i ZPK-a, kao *lex specialis*, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno. Naime, naknada za obradu kreditnog zahtjeva temelji se na slobodi ugovaranja po ZOO-u te također i na posebnim propisima namijenjenima zaštiti potrošača. Odredbom članka 1. i članka 14. Zakona o izmjenama i dopunama ZPK dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“. Tako je dana 31.1.2014. donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite kojim je izrijekom u odredbi članka 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje sukladno tarifi, odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita. Prema tome, u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu, tako i na razini Europske unije. Također, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju iz 2017., propisao da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, dakle, samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, i samo u odnosu na naknadu za obradu kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu predmetnog Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju. Tužitelj neosnovano i pogrešno ističe da je odredba ugovora o kreditu kojom je ugovorena predmetna naknada ništetna. Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti sporne odredbe. Sporna odredba nije nejasna/neodređena s obzirom da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita i na nju je pristao. Dakle, iznos naknade je fiksni i poznat tužitelju u trenutku sklapanja ugovora o kreditu. Ističe da u ugovoru nije bilo nužno navoditi što točno i konkretno naknada predstavlja jer to nije bila obveza tuženika (kao što nije niti danas). Tuženik ističe kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, i da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom, odnosno jer je ista u vrijeme sklapanja ugovora bila izričito dopuštena temeljem zakonskih odredaba, ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način, fiksno određena, tj. određiva u svakom trenutku. Dakle, ugovaranje odredbe o naplati naknade za obradu kreditnog zahtjeva nesporno je u skladu s odredbama zakona, a što čini neosnovanim navode tužitelja o eventualnoj nepoštenosti, odnosno ništetnosti iste. Predmetna odredba sastavljena je na jasan i razumljiv način, a zbog čega je tužitelj razumio doseg i posljedice, a što je potvrđeno u pisanom obliku; predmetna odredba nedvojbeno je jasna te unesena u ugovor o kreditu na uočljivom mjestu i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ugovora o kreditu. Ističe i da je točkom 3.8. Općih uvjeta poslovanja s građanima koji su bili na snazi u vrijeme na koje se odnosi tužbeni zahtjev, određeno da korisnik kredita plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva utvrđenu odlukom o naknadama i drugim troškovima Banke i ugovorom o kreditu. Također je određeno i da su važeće naknade iskazane u pisanom obliku i dostupne klijentima u poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima Banke. Ističe da sama naknada za obradu kredita predstavlja naknadu za sam proces odobravanja kredita. Tužitelj je pristao

platiti iznos određen sukladno predmetnoj odredbi. Ista je jasno koncipirana ugovorom o kreditu te je jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana. Također, prije sklapanja ugovora o kreditu tužitelj je od strane službenika tuženika mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana predmetnu odredbu. Kada su riječi pisane isprave jasne ne može se dokazivati da je volja sastavljača bila drugačija jer se tumačenje jasnih ugovornih odredbi protivi pojmu i smislu tumačenja. Time bi bilo povrijeđeno osnovno načelo slobodnog uređivanja obveznog odnosa. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

3. U postupku je sud izvršio uvid u ugovor o kreditu od 25. svibnja 2007. s pregledom uplata (I.s. 4-9), Opće uvjete poslovanja s građanima tuženika (I.s. 16-24), saslušao tužitelja. Stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Prema čl. 295. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, u daljnjem tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove. Prema čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, odnosno čl. 71. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH br. 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13, u daljnjem tekstu: ZZP/07), Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu.

6. Prema čl. 81. st. 1. ZZP/03, odnosno čl. 96. ZZP/07, Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema čl. 84. ZZP/03, odnosno čl. 99. ZZP/07 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Prema čl. 87. st. 1. ZZP/03, odnosno čl. 102. st. 1. ZZP/07 nepoštena ugovorna odredba je ništava. Prema čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

7. Među strankama nije sporno da su zaključile ugovor o kreditu (tužitelj kao korisnik, a tuženik kao kreditor), dok je sporno jesu li ništetne odredbe o ulaznoj naknadi. Dalje je sporno je li nastupila zastara potraživanja.

8. Iz ugovora o kreditu sklopljenog 25. svibnja 2007. proizlazi da su stranke ugovorile da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50 % od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.

9. Iz izvedenih dokaza proizlazi osnovanost tužbenoga zahtjeva, odnosno sud je zaključio da je ništetna odredba o jednostrano određenoj jednokratnoj naknadi, tzv. ulaznoj naknadi.

10. U odnosu na prigovor zastare ističe se kako se prema čl. 328. ZOO pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, što znači da ne podliježe zastarnim rokovima, dok na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba (članak 327. st. 1. ZOO). Isto tako, čl. 214. st. 1-3. ZOO, propisuje da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze te da se sud neće obazirati na zastaru ako se dužnik nije na nju pozvao. Čl. 215. st. 1. ZOO propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok čl. 241. ZOO propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Čl. 245. st. 1. ZOO propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru. Stavkom 3. istoga članka propisano je da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući navedene odredbe u vidu sud je mišljenja da zastara nije nastupila jer se sukladno čl. 328. ZOO pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-749/06 od 10. listopada 2006. i Rev-x-405/12 od 08. siječnja 2013.). Inače, ništetnost ugovora nastaje od trenutka njegovog sklapanja (*ex tunc*) te takav ugovor ne proizvodi nikakve učinke, tj. smatra se nepostojećim.

11. Jednostranim pristupom tuženik je unaprijed sročnim odredbama tužitelju nametnuo ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, što je u suprotnosti s odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača budući uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Nije sporno da stranke o odredbi ugovora prema kojoj se ugovara jednokratna naknada u visini 0,50% od iznosa kredita nisu pojedinačno pregovarale, kako je tužitelj i naveo u iskazu, niti tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka tvrdi da je korisnik kredita na tu odredbu mogao utjecati. Osim toga, tuženik se poziva

na vlastite Opće uvjete poslovanja s građanima koji su sadržani u samom ugovoru i po prirodi stvari o tim uvjetima se i ne može pojedinačno pregovarati. Znatnija neravnoteža u ovom slučaju postoji uzimajući u obzir iznos kredita (115.900,00 CHF) i predmetnu naknadu od 0,50% (2.575,00 kuna) posebno jer se radi o fizičkoj osobi kao korisniku te da je isti bio obvezan iznos kredita vratiti uvećan za kamatu po promjenjivoj kamatnoj stopi od 4,15 % godišnje. Ovaj sud ocjenjuje kako iznos od 2.575,00 kuna, posebno u vrijeme ugovaranja, kada su cijene i troškovi života bili notorno osjetljivo niži nego danas, prosječnom građaninu može predstavljati značajan iznos.

12. U ovom postupku nije utvrđeno općenito nepošteno ponašanje tuženika, nego je utvrđena nepoštenost (a time i ništetnost) pojedinih odredbi ugovora koji ugovor je sastavljen od strane tuženika, bez pojedinačnog pregovaranja s tužiteljem. Sud dolazi do zaključka da ugovorna odredba kojom se ugovara jednokratna naknada u visini 0,50% od iznosa kredita nije u skladu s načelom savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Dakle, radi se o nesumnjivo odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora tuženika i tužitelj nije mogao imati utjecaj na sadržaj te odredbe. Tužitelju je trebalo ponuditi- objasniti razloge ugovaranja takve odredbe, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužitelju, kao klijentu-potrošaču, da pristane na takvu odredbu ili predloži drugačije rješenje, odnosno izbacivanje iste iz ugovora ili neku drugačiju odredbu. Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj druge ugovorne strane (tužitelja) na cijenu, što je suprotno čl. 247. ZOO-a koja propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a bitni sastojci su predmet i cijena. Aktivna legitimacija tužitelja proizlazi iz nesporne činjenice da su stranke sklopile predmetni ugovor o kreditu i da je tužitelj potrošač sukladno čl. 3. ZZP/03 i ZZP/07. Pravni interes tužitelja postoji zbog utvrđenja ništetnosti odredbi o ugovara jednokratna naknada u visini 0,50% od iznosa kredita, sukladno navedenim odredbama ZZP/03, ZZP/07 i ZOO-a.

13. Sud je o prijedlogu ili tužbenom zahtjevu vezan člankom 2. ZPP-a i nije sam mogao izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile (sukladno pravnom stavu izraženom u odluci Županijskog suda u Zadru poslovni broj GŽ-3411/13 od 06. veljače 2014. godine). Člankom 7. st. 1. ZPP propisano je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Sud u pravilu nije ovlašten utvrditi činjenice koje stranke nisu iznijele, niti izvesti dokaze koje one nisu predložile (sukladno pravnom stavu izraženom u odluci Županijskog suda u Zadru poslovni broj GŽ-3152/14 od 27. veljače 2015. godine). Prema čl. 219. st. 2. ZPP-a sud može tijekom postupka, kad ocijeni da je to svrsishodno za pravilno rješenje spora, upozoriti stranke na njihovu dužnost iz stavka 1. toga članka, a osobito na potrebu iznošenja odlučnih činjenica i predlaganja određenih dokaza te iznijeti razloge zbog kojih smatra da je to potrebno. Sukladno čl. 219. st. 2. ZPP-a ne postoji obveza suda upozoriti stranke na njihovu dužnost da iznose činjenice i dokaze na kojima temelje svoj zahtjev ili kojima pobijaju navode i dokaze protivnika (prema stavu izraženom u odluci VSRH poslovni broj Rev x-148/10). Sud odlučuje samo o tome koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica (prema čl. 220. st. 3. ZPP-a i sukladno pravnom stavu izraženom u odluci Županijskog suda u Splitu GŽo-429/11 od 01. ožujka 2012. i GŽ-2478/2018 od 22. travnja 2020.— „ Sud ne samo da nije dužan, nego ne smije po službenoj dužnosti utvrđivati, postoje li još koje (neke) činjenice, koje bi možda bile pravno značajne za odlučivanje o istaknutom tužbenom

zahtjevu, niti smije izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile (osim u slučaju kada posumnja da stranke idu za tim da raspolažu zahtjevima kojima ne mogu raspolagati – članak 7. stavak 2. ZPP).“). Više ne postoji obveza suda da istinito i potpuno utvrdi činjenično stanje o kojem ovisi ili ne ovisi postavljeni tužbeni zahtjev. Sud nije ovlašten utvrđivati činjenice niti izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile. (Županijski sud u Splitu GŽ R-755/2022 od 3. studenog 2022.). Sud nije ovlašten ni dužan izvesti dokaze koje stranke nisu predložile. (VSRH Rev 132/10 od 5. siječnja 2012.).

14. Zbog svega navedenog, procjenjujući svaki dokaz pojedinačno te dovodeći sve dokaze u međusobnu vezu, sud drži da je tužbeni zahtjev osnovan, kako je obrazloženo, pa je odlučeno kao u izreci.

15. O trošku je odlučeno temeljem čl. 154. i 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23) te Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23), pa tužitelju, s obzirom da je uspio s tužbenim zahtjevom, pripada pravo na naknadu troška i to za sastav tužbe vrijednost od 50 bodova (Tarifni broj. 7.), te za zastupanje na ročištu od 9. veljače 2026. i 23. travnja 2026. vrijednost od po 50 bodova (Tbr. 9.1.), što uz trošak sudskih pristojbi (13,27 eura za tužbu i 13,27 eura za presudu) ukupno iznosi 326,54 eura. Odbijen je zahtjev za trošak pristupa na ročište za objavu presude jer taj trošak nije bio potreban za vođenje parnice.

16. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Splitu, 23. srpnja 2026.

S u d a c

Tomislav Bago

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se predaje putem ovog suda, u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA

1. Tužitelju po punomoćnici.
2. Tuženiku po punomoćnici.

Broj zapisa: **9-3088b-20372**

Kontrolni broj: **01df0-63df8-445d2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Tomislav Bago, O=OPĆINSKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.